

Entrevista al postulador de la causa de Guadalupe Ortiz de Landázuri

Amb motiu del pas que fa possible la beatificació de Guadalupe Ortiz de Landázuri, es plantegen algunes preguntes al sacerdot Antonio Rodríguez de Rivera, postulador de la causa de beatificació i canonització. S'inclouen parts de l'entrevista que el postulador va concedir el 4 de maig de 2017, quan va ser aprovat el decret sobre l'heroïcitat de les virtuts de Guadalupe.

09/06/2018

1. El Papa Francesc acaba d'aprovar un miracle atribuït a la intercessió de Guadalupe Ortiz de Landázuri. En què consisteix?

Es tracta de la curació en una nit d'un carcinoma basocel·lular. El 28 de novembre de 2002, el senyor que patia aquest càncer de pell, localitzat al costat de l'ull dret, va invocar a Guadalupe amb fe i intensitat abans d'anar a dormir i, en llevar-se l'endemà, el 29 de novembre, va descobrir que estava curat: la lesió havia desaparegut completament i sense deixar cap senyal. Els pèrits mèdics de la Congregació han jutjat que aquest fet no té explicació científica. Els consultors teòlegs i, més tard, els cardenals i bisbes van valorar que s'ha d'atribuir a la

intercessió davant de Déu de la Guadalupe.

2. Aquest miracle obre la porta a la beatificació, ¿sap ja quan i on tindrà lloc?

No és possible a hores d'ara parlar de dates o llocs, perquè és només a partir del dia en què s'aprova el miracle quan es pot començar a organitzar la cerimònia de beatificació. Correspon a la Santa Seu la decisió final sobre la ciutat i la data de la beatificació.

3. Podria dir-nos en breus paraules qui va ser Guadalupe Ortiz de Landázuri?

Va ser una dona d'una gran categoria humana, alegre i humil, que va gaudir de molt prestigi professional i va viure sempre ajudant els altres en les seves necessitats espirituals i materials. Va ser una persona

enamorada de Déu, plena de fe i d'esperança.

Va néixer a Madrid en la festa de la Mare de Déu de Guadalupe de l'any 1916. Va estudiar Ciències Químiques a la Universitat Central. En/A la seva promoció eren només cinc dones. Destacava per la seva serietat en l'estudi i el seu somriure encomanadís. Després de la Guerra Civil, va acabar la carrera i va començar a fer classes de Física i Química en el/al Col·legi de les Irlandeses i al Liceu Francès de Madrid.

A començaments de 1944 va conèixer l'Opus Dei. La seva primera trobada amb sant Josepmaria la va marcar profundament. Més tard afirmarà: «Vaig tenir la sensació clara que Déu em parlava a través d'aquell sacerdot». El mateix any va demanar l'admissió en aquesta institució de l'Església. Va dirigir alguns centres

de l'Opus Dei per a noies joves a Madrid i a Bilbao. El 1950 es va traslladar a Mèxic per començar el treball apostòlic amb dones: va ser una aventura viscuda amb generositat i una fe enorme. Entre altres coses, va posar en marxa un centre de promoció humana i professional per camperoles, en una zona rural de l'Estat de Morelos.

El 1956 es va establir a Roma, on va col·laborar amb sant Josepmaria a la direcció de l'Opus Dei. Després de dos anys, per motius de salut, va tornar a Espanya i va reprendre l'ensenyament i la recerca. Va concloure la seva tesi doctoral en Química amb la màxima qualificació, tesi que va ser guardonada amb el premi Juan de la Cierva. Va ser pionera del Centre d'Estudis i Recerca de Ciències Domèstiques (CEICID). Més tard va rebre la medalla del *Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques*,

per un treball de recerca sobre fibres tèxtils.

Com a conseqüència d'una malaltia cardiològica, va morir a Pamplona, amb fama de santedat, el dia la Mare de Déu del Carme de l'any 1975, vint dies després de la marxa al Cel de sant Josepmaria. Tenia 59 anys.

4. Per què l'Església va decidir obrir el seu procés de canonització?

Perquè els qui la van conèixer a Espanya, a Mèxic i a Itàlia estan convençuts de la seva santedat, és a dir, de l'exemplaritat de la seva conducta cristiana. I molts altres que han tingut notícia, després de la seva mort, de la seva vida heroica, acudeixen a la seva intercessió davant Déu per demanar-li favors. Què diuen de Guadalupe les persones que la van conèixer? Cito algunes frases:

- «La consideràvem una persona extraordinària que destacava per les seves virtuts». «Va deixar un record inesborrable de santedat».
- «Transparentava que era filla de Déu i volia viure fidel a la seva voluntat».
- «Se la veia enamorada del Senyor, plena de profunda alegria que només de veure-la, l'encomanava». «Tenia una alegria desbordant, habitual; quan reia semblava que li comunicava a un una part del Cel ».
- «M'impressionava com es recollia en sentir Missa i en combregar cada dia, quant resava i ens animava a resar».
- «El seu gran amor a l'Església li feia demanar diàriament pel Sant Pare».
- Va treballar «unida al Senyor, tractant d'estimar i d'ajudar tots els qui l'envoltaven, i amb una vibració

apostòlica que ni la malaltia va aconseguir minvar».

- «Desitjo la seva canonització perquè la considero santa i crec que la seva vida és un exemple important per al món d'avui».

5. Vostè ha estudiat en profunditat la vida de la Guadalupe.

Personalment, què és el que més l'impersona d'ella?

El que més m'ha impresionat ha estat l'"oblit de si" de la Guadalupe. Pensava constantment en el Senyor i en els altres. Un exemple és el que va succeir a Mèxic, el 1952. Va ser durant un curs de recés espiritual per a estudiants universitàries, en una casa recentment construïda i gairebé sense moblar. El penúltim dia va fer una xerrada sobre les virtuts cristianes. Ella i les altres estaven assegudes a terra. Va notar un gran dolor per la picada d'un insecte (que era verinós, encara que

en aquest moment no ho podia imaginar), però no va voler interrompre la xerrada fins al final, perquè no es preocupessin, i ningú es va adonar del que havia passat. Va emmalaltir amb febre molt alta i va haver d'estar-se al llit uns quinze dies. En cap moment es va queixar. És més, des del llit va seguir tirant endavant els seus deures fins que una altra dona de l'Opus Dei la va substituir. Les persones que l'atenien van ser testimonis, no només que no es queixava ni parlava de la seva malaltia, sinó que s'interessava pels que anaven a veure-la i impulsava el treball apostòlic.

L'oblit de si, unit a la seva profunda vida espiritual, va fer que fos un volcà d'iniciatives i d'activitats per ajudar els altres, humana i espiritualment.

En aquest fet criden l'atenció també la seva valentia i la seva fortalesa.

Aquesta fortalesa es va forjar humanament, en part, durant el temps que va estar a Tetuan -amb motiu de la destinació del seu pare, que era militar- en una escola en la qual era l'única noia. La fortalesa i la fe de la Guadalupe es van manifestar de manera admirable quan -amb la seva mare i el seu germà, en la nit del 7 al 8 de setembre de 1936, en plena Guerra Civil- va acompanyar el seu pare, que havia de ser afusellat a la matinada. Va ser Guadalupe qui el va ajudar, sense una llàgrima, a resar i a preparar-se per a la trobada amb Déu.

6. Quins trets destacaria del caràcter de la Guadalupe?

Moltes persones que la van conèixer subratllen la seva alegria desbordant, el seu somriure habitual. Era acollidora amb tothom. Transmetia pau i confiança a camperoles i a universitàries, a senyores de

qualsevol nivell social. La seva alegria no era fruit d'un esforç humà, sinó conseqüència de saber-se filla de Déu, de la seva intimitat amb Crist; és a dir, un do de l'Esperit Sant. Per això era constant i serena, i això li va facilitar considerablement el seu apostolat i el seu servei a l'Església i a la societat.

Una jove universitària, que va conèixer la Guadalupe l'any següent de la seva arribada a Mèxic, comentava: «Confesso que tenia curiositat de conèixer-la, perquè tots em parlaven del riure de la Guadalupe, de la seva alegria constant». I el seu germà Eduardo, descrivint els seus últims moments, va escriure: «Aquest va ser el gran secret "de la Guadalupe: acceptar sempre com a bo tot el que li passava. Al seu voltant, en aquelles hores d'angoixa mortal, tots van quedar admirats: el mateix somriure inoblidable».

7. Podria dir-se que Guadalupe encarna l'"esperit de les benaurances" de què parla el Papa Francesc a *Gaudete et Exsultate*?

Crec que sí, perquè la seva vida, molt normal i al mateix temps plena de Déu, és una invitació esplèndida a obrir-se als altres. El seu exemple anima a sacsejar-se la comoditat per lliurar-se al servei dels altres.

Recorrent la via de les benaurances, Guadalupe ajuda a descobrir que només amb Crist es pot tenir una alegria profunda i permanent, com explica el Papa a *Gaudete et Exsultate*.

8. Hi ha devoció popular? Quines coses demana la gent a Guadalupe Ortiz de Landázuri?

La devoció privada a la Guadalupe s'està estenent cada vegada més.

Moltes persones escriuen a la postulació per deixar constància de les gràcies que Déu els ha concedit,

després d'haver invocat la
Guadalupe. En els últims 10 anys,
hem rebut relats de favors
provinents d'Espanya, Mèxic, Bèlgica,
Itàlia, Portugal, Lituània, Kenya,
Índia, Veneçuela, Equador,
Guatemala, Puerto Rico, Estats Units i
Canadà. Una altra mostra evident de
la seva fama de santedat és que a
Zamora -en l'Estat de Michoacán, a
Mèxic- han posat el nom de "Col·legi
Guadalupe Ortiz de Landáuzuri" a una
escola de primària. Aquesta
iniciativa ha estat promoguda per
algunes persones que van llegir la
seva biografia i van quedar
admirades per la seva santedat, per
la seva professionalitat i per la seva
dedicació a l'ensenyament i a la
formació de la joventut.

Les persones que acudeixen a la
intercessió de la Guadalupe han
rebut gràcies molt variades:
curacions, favors relacionats amb
l'embaràs i el part, obtenció de llocs

de treball, compaginar feina i
família, resolució de problemes
econòmics, reconciliacions familiars,
acostament a Déu d'amics i
companys de treball, etc.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-
postulador-causa-guadalupe-ortiz-de-
landazuri/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-postulador-causa-guadalupe-ortiz-de-landazuri/) (08/08/2025)